

Sygnatura akt VIII C 1092/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa M. M. (1)

przeciwko A. P.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1092/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 marca 2016 r. do Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu powód M. M. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) kwoty 3.000 zł zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podał, że w dniu 14 listopada 2012 r. zakupił u pozwanego cztery felgi aluminiowe do swojego samochodu marki N. (...) - tral o nr rej. (...), a następnie w dniu 26 marca 2013 r. felgi te zostały zamontowane przez pozwanego. Powód wskazał, że w dniu 5 maja 2013 r. poruszając się autostradą (...) w kierunku W. usłyszał huk, a następnie poczuł ściąganie auta w lewą stronę. Po zatrzymaniu pojazdu na pasie awaryjnym powód stwierdził, że lewe przednie koło jego pojazdu znajduje się w nienaturalnej pozycji. Po dokonaniu oględzin pojazdu w A. J. we W. stwierdzono urwanie trzech szpilek koła wraz z nakrętkami. Stwierdzono też brak plastikowego koła dystansowego w przednim lewym kole, co najprawdopodobniej stanowiło przyczynę awarii. Pozwany przyjmując swoją odpowiedzialność za zdarzenie pokrył koszty naprawy pojazdu powoda. Powód wskazał, że żądana przez niego kwota kompensuje krzywdę i straty moralne, jakie poniósł w związku ze zdarzeniem z dnia 5 maja 2013 r. Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 20 sierpnia 2013 r., jednakże pozwany odmówił zapłaty żądanej kwoty.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2016 r. sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu (k.19).

Na rozprawie w dniu 24 października 2016 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując je co do zasady. Wskazał, że pozwany zapłacił powodowi za felgi, benzynę, a ponadto za naprawę, ponieważ powód był stałym klientem pozwanego. Dodał też, że gdyby pozwany miał świadomość o wysuwaniu przez powoda dalszych roszczeń, to nie zwróciłby powodowi dotychczas poniesionych kosztów. Wskazał, że pozwany wymienił jedynie felgi w pojeździe powoda, a opony należały do powoda. Podniósł, że przy montażu felg założone

zostały wszystkie pierścienie centryczne, niezależnie jednak od powyższego, brak tych pierścieni nie powinien być przyczyną awarii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2012 r. powód M. M. (1) zakupił u pozwanego A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą A. P. Usługi (...) felgi aluminiowe. Następnie w dniu 26 marca 2013 r. pozwany wymienił felgi w pojeździe powoda marki N. (...) o nr rej. (...), montując te, które zostały u niego wcześniej zakupione przez powoda.

(dowód: - faktura VAT (...) z dnia 14 listopada 2012 r. – k. 8,

- faktura VAT (...) z dnia 26 marca 2013 r. – k. 9,

- opis zdarzenia sporządzony przez powoda w dniu 27 maja 2013 r. – k. 12,

- przesłuchanie powoda na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29,

- przesłuchanie pozwanego na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29).

W dniu 5 maja 2013 r. pojazd powoda marki N. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. M. (2) na autostradzie (...) w kierunku W. uległ uszkodzeniu. Wraz z powodem podróżowała jego żona. (...) zostało odholowane. Po dokonanych w serwisie naprawy A. J. we W. oględzinach pojazdu stwierdzono urwane trzy szpilki koła wraz z nakrętkami. Dwie szpilki były zakrzywione, uszkodzeniu uległa również felga. Przy zmianie wszystkich kół stwierdzono także brak plastikowego koła dystansowego w przednim lewym kole, wskazując, że to najprawdopodobniej było przyczyną całej usterki. Za wykonaną usługę wymiany opon i kół, wymiany szpilek i nakrętek oraz zakup niezbędnych części wystawiono dwie faktury VAT opiewające na łączną kwotę 573,67 zł brutto. Koszty te pokrył pozwany A. P..

(dowód: - faktura VAT nr (...) z dnia 10 maja 2013 r. – k. 10

- faktura VAT nr (...) z dnia 10 maja 2013 r. – k. 11,

- opis zdarzenia sporządzony przez powoda w dniu 27 maja 2013 r. – k. 12,

- fotografie dokumentujące uszkodzenia kół w pojeździe powoda – k. 13-15,

- przesłuchanie powoda na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29,

- przesłuchanie pozwanego na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29).

Pismem z dnia 20 sierpnia 2013 r. pozwany został wezwany do ustosunkowania się do wezwania do zapłaty kwoty 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany odmówił zapłaty żądanej kwoty.

(dowód: - wezwanie do zajęcia stanowiska z dnia 20 sierpnia 2013 r. – k. 16,

- przesłuchanie powoda na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29,

- przesłuchanie pozwanego na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29).

Powód po zdarzeniu z dnia 5 maja 2013 r. odczuwał stres spowodowany sytuacją grożącą utratą życia. Powód bardzo przeżył to zdarzenie, nie korzystał jednak z żadnej porady prawnej ani ze zwolnienia lekarskiego.

(dowód: przesłuchanie powoda na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29,

- przesłuchanie pozwanego na rozprawie 24 października 2016 r. – protokół skrócony – k. 28-29).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie był fakt, iż powód M. M. (1) zakupił u pozwanego i dokonał wymiany felg aluminiowych, a następnie w dniu 5 maja 2013 r. kierowany przez niego samochód uległ uszkodzeniu. Bezsporny pozostawał również fakt, iż pozwany zwrócił powodowi koszty wymiany uszkodzonych w pojeździe powoda części oraz benzyny. Pozwany kwestionował jednak zasadność roszczenia powoda co do zasady wskazując, że uiścił związane ze zdarzeniem koszty jedynie ze względu na fakt, że powód był jego wieloletnim klientem. Nie było to natomiast równoznaczne z uznaniem roszczeń wysuwanych przez powoda. Pozwany twierdził, że zdarzenie z dnia 5 maja 2013 r. nie mogło być konsekwencją niewłaściwego zamontowania przez niego felg.

Przedmiotem sporu była zatem sama zasadność roszczenia wysuwanego przez powoda.

Dobra osobiste podmiotów prawa cywilnego podlegają ochronie prawnej na mocy art. 23 i 24 k.c., które to stanowią, że dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach oraz, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1). Stosownie zaś do art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Odrębną podstawę do zasądzenia zadośćuczynienia stanowią przepisy art. 444 § 1 i 445 § 1 k.c. Zgodnie z nimi w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (art. 444 § 1 zd. 1), a sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1).

Powołana regulacja art. 23 k.c. zawiera przykładowe wyliczenie dóbr osobistych wymieniając: zdrowie, wolność, cześć, swobodę sumienia, nazwisko lub pseudonim, tajemnicę korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukową, artystyczną, wynalazczą i racjonalizatorską. Z istoty zmienności katalogu dóbr osobistych wynika, że wraz ze zmianami stosunków społecznych mogą pojawiać się i znikać pewne dobra osobiste podlegające ochronie prawnej. W trakcie zmian stosunków społecznych doktryna i orzecznictwo uznały za podlegające ochronie dobra osobiste (niewymienione w art. 23) m.in. takie, jak: prawo najbliższej rodziny do pochowania osoby zmarłej oraz do pamięci o niej, prawo do spokojnego korzystania z mieszkania, intymności i prywatności życia, płci człowieka (Piotr Nazaruk, Komentarz do art. 23 k.c. – system informacji prawnej LEX).

To na podmiocie inicjującym postępowanie mające na celu ochronę jego dóbr osobistych, a nie na Sądzie orzekającym, spoczywa obowiązek wskazania konkretnego dobra osobistego, które jego zdaniem zostało naruszone. Nie jest wystarczającym jedynie ogólnikowe stwierdzenie, że działania pozwanego naruszyły jego bliżej nieokreślone dobra osobiste. Określenie rodzaju dobra jest niezbędne dla oceny, czy rzeczywiście zostało ono naruszone i czy z tego powodu przysługuje ochrona. Zarówno w pozwie z dnia 11 marca 2016 r., jak i w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 24 października 2016 r., powód nie wskazał czy i ewentualnie które z jego dóbr osobistych miałyby być naruszone przez bezprawne działania pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niniejszym postępowaniu, a w szczególności przesłuchania powoda, w ocenie Sądu trudno jest mówić o naruszeniu jakiegokolwiek dobra osobistego. Z jego zeznań wynika bowiem, że po zdarzeniu z dnia 5 maja 2013 r. odczuwał stres wynikający

ze świadomości, że mógł w przedmiotowym zdarzeniu stracić życie. Opisywane przez powoda odczucia ująć ogólnie można jako naruszenie spokoju psychicznego człowieka, a to, zgodnie z orzecznictwem sądów powszechnych nie stanowi dobra osobistego człowieka. „Generalnie należy stwierdzić, iż naruszenie spokoju psychicznego człowieka i jego uczuć, które nie da się sprowadzić do naruszenia któregoś z dóbr wymienionych w art. 23 k.c. lub uznanych w judykaturze, nie podlega ochronie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. I ACa 595/12). „Wolność od stresu nie stanowi odrębnego dobra osobistego, skoro ten jest jedynie jednym z aspektów zdrowia psychicznego. O naruszeniu dóbr osobistych, w przypadku stresu występującego u danej osoby, można zatem mówić jedynie wówczas, gdy konsekwencją jego występowania jest naruszenie dobra osobistego, jakim jest zdrowie człowieka” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt I ACa 1841/13).

W konsekwencji należało uznać, że powód nie sprostował obowiązkowi wykazania, że na skutek działań pozwanego doszło do naruszenia jego dóbr osobistych. Same ujemne przeżycia, prezentowane lakonicznie w pozwie oraz przez samego powoda na rozprawie w dniu 24 października 2016 r., nie świadczą jeszcze o naruszeniu jego dóbr osobistych.

Z kolei możliwość przyznania poszkodowanemu zadośćuczynienia na podstawie powoływanych powyżej przepisów art. 444 § 1 i 445 § 1 k.c. warunkowana jest wystąpieniem u niego na skutek zdarzenia uszkodzenia ciała bądź rozstroju zdrowia.

Wypadek z dnia 5 maja 2013r. nie wpłynął na życie zawodowe, prywatne, czy też zdrowie powoda. Jak sam wskazał na rozprawie w dniu 24 października 2016 r. wprawdzie po wypadku odczuwał stres, jednakże pomimo to następnego dnia był w stanie podjąć obowiązki zawodowe. Żadna z okoliczności przytaczanych przez niego nie pozwoliła na stwierdzenie by wskutek wypadku u powoda wystąpiło uszkodzenie ciała bądź też rozstrój zdrowia. Reasumując, Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia żądania pozwu na podstawie art. 445 k.c.

Ponadto wskazać należy, że podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego. Podstawą żądania rekompensaty za doznana krzywdę jest naruszenie dobra osobistego lub też uszkodzenie ciała czy rozstrój zdrowia i wynikająca z tego faktu szkoda niemajątkowa. Pomiędzy nimi musi zaistnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym, czyli szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania, czy też zaniechania (por. Kodeks cywilny, Komentarz pod red. E. Gniewka, tom I). Odnosząc się do powyższych twierdzeń w pierwszej kolejności należy podnieść, że powód zarzucał pozwanemu nienależyte wykonanie umowy dotyczącej wymiany felg w kołach samochodu, a więc wywodził swe roszczenie z odpowiedzialności *ex contractu*, a nie deliktowej. Odpowiedzialność ta nie daje zaś podstaw do przyznania zadośćuczynienia za krzywdę, a jedynie odszkodowania za szkodę majątkową (art. 471 k.c.). Ponadto pozwany kwestionował istnienie związku przyczynowego między jego działaniem a awarią koła samochodu. Powód nie udowodnił, aby taki związek przyczynowy w istocie zachodził. Sam fakt zapłaty roszczeń majątkowych kierowanych przez powoda nie stanowi takiego dowodu, a ustalenie tej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych.

W tym stanie rzeczy, należało orzec, jak w punkcie I. wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w przepisie art. 98 k.p.c., z którego wynika, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec faktu, iż pozwany wygrał proces w całości, Sąd zasądził na jego rzecz od powoda kwotę 1.217 zł tytułem poniesionych kosztów procesu, na którą składają kwota 1200 zł kosztów zastępstwa procesowego ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800) oraz kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, o kosztach postępowania Sąd orzekł, jak w punkcie II. wyroku.